

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji

sloweński

językowej [sl](#). Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

Do tej pory przetłumaczono ją na następujące języki

Swipe to change

Jak doprowadzić do wykonania orzeczenia

Słowenia

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

W Republice Słowenii egzekucja podlega jednolitym zasadom określonym w ustawie o egzekucji i zabezpieczaniu roszczeń cywilnych (Zakon o izvršbi in zavarovanju – ZIZ). Egzekucja oznacza przymusowe wykonanie tytułu egzekucyjnego przez sąd, który nakazuje zaspokojenie roszczenia (tj. wydanie określonej rzeczy, dokonanie, zniesienie lub zaniechanie określonej czynności). Egzekucja roszczenia pieniężnego jest również dopuszczalna na podstawie dokumentu urzędowego. W wyjątkowych przypadkach wykonywanie orzeczeń w sprawach rodzinnych może obejmować egzekucję roszczeń wynikających ze stosunków rodzinnych.

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Sądy, w szczególności sądy rejonowe (*okrajna sodišča*), są właściwe do zezwolenia na wszczęcie i przeprowadzenie egzekucji.

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

Sąd zezwala na przeprowadzenie egzekucji na podstawie tytułu egzekucyjnego.

Za tytuł egzekucyjny uznaje się:

orzeczenie sądu (wyrok sądu powszechnego lub wyrok sądu polubownego, postanowienie, nakaz zapłaty lub orzeczenie wydane przez sąd arbitrażowy) oraz ugodę sądową (zawartą przed sądem) podlegające wykonaniu;

akt notarialny podlegający wykonaniu; oraz

inne podlegające wykonaniu orzeczenia lub dokumenty, które wskazano jako tytuły wykonawcze w ustawie, ratyfikowanej i ogłoszonej umowie międzynarodowej lub akcie prawnym Unii Europejskiej bezpośrednio stosowanym w Republice Słowenii.

Tytuł egzekucyjny można wykonać, jeżeli zawiera on informacje o wierzycielu, dłużniku oraz przedmiocie, rodzaju i zakresie zobowiązania oraz terminie jego spełnienia (art. 21 akapit pierwszy ZIZ). Jeżeli tytuł egzekucyjny jest orzeczeniem, w którym nie określa się terminu dobrowolnego spełnienia zobowiązania, termin ten określa sąd w postanowieniu o wszczęciu egzekucji.

3.1 Postępowanie

Postępowanie egzekucyjne i postępowanie zabezpieczające wszczyna się na wniosek wierzyciela. Wniosek może zostać złożony bezpośrednio przez wierzyciela, ponieważ nie istnieje przymus adwokacki. Wnioski o wszczęcie egzekucji składa jednak zazwyczaj adwokat (*odvetnik*) mający odpowiednie przygotowanie w tej dziedzinie. Sędem właściwym do rozpoznawania tego rodzaju spraw jest sąd rejonowy. Niezależnie od przepisów dotyczących właściwości miejscowej wnioski o wszczęcie egzekucji na podstawie dokumentu urzędowego składa się w Sądzie Rejonowym w Lublanie (Okrajno sodišče v Ljubljani), który orzeka w ich sprawach. Jeżeli chodzi o możliwość lub konieczność składania wniosków drogą elektroniczną w postępowaniu egzekucyjnym, zob. informacje dotyczące „automatycznego przetwarzania”.

Opłatę sądową należy uiścić w chwili składania wniosku, wnoszenia sprzeciwu lub zażalenia na postanowienie o wszczęciu egzekucji. Opłatę tę należy uregulować w terminie 8 dni od dnia doręczenia wezwania do uiszczenia opłaty sądowej. Jeżeli opłata sądowa nie zostanie uiszczona w tym terminie i nie ma przesłanek umożliwiających uchylenie lub odroczenie obowiązku jej uiszczenia lub płatności w ratach, wniosek uznaje się za wycofany.

Sąd po otrzymaniu wniosku o wszczęcie egzekucji sprawdza, czy wniosek zawiera wszystkie wymagane elementy, a następnie wydaje postanowienie o wszczęciu egzekucji, w którym zezwala na jej wszczęcie, albo oddala ten wniosek (z uwagi na jego bezzasadność) lub go odrzuca (ze względów formalnych). Sąd doręcza postanowienie o wszczęciu egzekucji wierzycielowi i dłużnikowi w przypadku zezwolenia na wszczęcie egzekucji oraz wyłączenie wierzycielowi w przypadku odrzucenia/oddalenia wniosku. Postanowienie o wszczęciu egzekucji, w którym wyznacza się komornika, lub postanowienie o powołaniu komornika doręcza sąd za pośrednictwem komornika wraz z egzemplarzami wszystkich dokumentów wymaganych w celu przeprowadzenia egzekucji.

Sąd może zezwolić na egzekucję roszczenia pieniężnego z wykorzystaniem metod i z rzeczy, które wskazano we wniosku o wszczęcie egzekucji. Przed zakończeniem postępowania egzekucyjnego sąd może na wniosek wierzyciela zezwolić na przeprowadzenie egzekucji z wykorzystaniem dodatkowych metod i z innych rzeczy.

Sąd może nakazać egzekucję z wykorzystaniem innej metody niż metoda, o którą wniósł wierzyciel, jeżeli tego rodzaju metoda alternatywna byłaby wystarczająca do zaspokojenia roszczenia. Na postanowienie o odrzuceniu/oddaleniu wniosku o wszczęcie egzekucji złożonego przez wierzyciela nie przysługuje zażalenie.

Środki egzekucyjne wywołują skutek prawny przed uprawomocnieniem się postanowienia o wszczęciu egzekucji, chyba że ustawa stanowi inaczej w odniesieniu do konkretnych środków egzekucyjnych. Wierzyciela nie można spłacić przed uprawomocnieniem się postanowienia o wszczęciu egzekucji, z wyjątkiem egzekucji na podstawie tytułu egzekucyjnego ze środków pieniężnych dłużnika przechowywanych przez instytucję płatniczą (egzekucja na podstawie tytułu egzekucyjnego), pod warunkiem że tytuł egzekucyjny załączono do wniosku o wszczęcie egzekucji.

Sąd wyznacza komornika w postanowieniu zezwalającym na wszczęcie egzekucji, która wymaga zastosowania bezpośrednich środków egzekucyjnych.

Komornicy

Komornicy to osoby, które bezpośrednio dokonują czynności egzekucyjnych oraz służących zabezpieczeniu interesu prawnego (fizycznie dokonują egzekucji, tj. zajmują składniki majątku, ustalają zabezpieczenie itd.). Komorników powołuje minister właściwy ds. sprawiedliwości. Liczbę komorników oraz rewiry komornicze ustala minister właściwy ds. sprawiedliwości, tak aby na obszarze właściwości każdego sądu okręgowego (*okrajno sodiščo*) działał co najmniej jeden komornik, podczas gdy pozostali komornicy są przypisywani obszarom właściwości sądów okręgowych w zależności od liczby postępowań egzekucyjnych toczących się przed sądami rejonowymi w ramach obszaru właściwości każdego sądu okręgowego. W toku poszczególnych postępowań egzekucyjnych komornika wyznacza sąd w drodze postanowienia, przy czym wierzyciel może wskazać konkretnego komornika. W postępowaniu

egzekucyjnym komornik jest uprawniony do dokonywania czynności w całej Republice Słowenii. Służba komornicza ma charakter służby publicznej, która jest pełniona w sposób niezależny.

Komornicy są odpowiedzialni za wszelkie szkody, jakie spowodują, przeprowadzając egzekucję i stosując środki służące zabezpieczeniu interesu prawnego, poprzez dokonanie czynności lub uchybienie obowiązkom powierzonym im w ustawie, rozporządzeniach wykonawczych do ustawy i orzeczeniach sądowych. W przypadku poważnego uchybienia obowiązkom komornicy mogą zostać odwołani przez ministra właściwego ds. sprawiedliwości.

Koszty egzekucyjne

Koszty egzekucyjne w pierwszej kolejności pokrywa wierzyciel. Wierzyciel musi również wpłacić zaliczkę na poczet kosztów środków egzekucyjnych w wysokości i w terminie, które określi sąd. Jeżeli wierzyciel nie złoży kaucji, sąd zawiesza egzekucję. Na wniosek wierzyciela dłużnik jest zobowiązany do zwrotu kosztów poniesionych przez wierzyciela, jeżeli koszty te były niezbędne do przeprowadzenia egzekucji, w tym kosztów uzyskania informacji o majątku dłużnika i kosztów postępowania wszczętego przez sąd z urzędu. Sąd musi orzec w sprawie kosztów w terminie ośmiu dni od dnia otrzymania wniosku.

Aby zagwarantować płatność za dokonane czynności i zwrot kosztów, komornik może zażądać od wierzyciela złożenia kaucji w terminie i w wysokości określonych w taryfie. Komornik musi osobiście doręczyć wierzycielowi wezwanie do złożenia kaucji zawierające pouczenie o skutkach niezłożenia kaucji w przewidzianym terminie oraz o skutkach niedostarczenia dowodu wpłaty komornikowi. Jednocześnie ma on obowiązek umieścić w wezwaniu pouczenie o przysługującym wierzycielowi prawie do zwrócenia się do sądu o wydanie postanowienia w sprawie kaucji.

Jeżeli wierzyciel nie zgadza się ze sposobem płatności, terminem lub wysokością kaucji, może w terminie ośmiu dni od dnia otrzymania wezwania wnieść do komornika wniosek o skierowanie tej kwestii do rozstrzygnięcia przez sąd. Komornik ma obowiązek bezzwłocznie przesłać wniosek do sądu, który orzeka w tej sprawie w terminie ośmiu dni od dnia jego otrzymania.

Jeżeli wierzyciel nie złoży kaucji w sposób określony przez komornika i w terminie przez niego wyznaczonym lub sąd lub nie przedstawi dowodu wpłaty, komornik informuje o tym sąd, który zawiesza egzekucję.

3.2 Główne warunki

Pierwszą przesłanką zezwolenia na wszczęcie egzekucji jest **istnienie podstawy egzekucji**. Zgodnie z prawem **może być to tytuł egzekucyjny lub dokument urzędowy**.

Wykonalność orzeczeń sądu

Orzeczenie sądu staje się wykonalne w chwili jego uprawomocnienia się oraz upływu terminu dobrowolnego spełnienia przez dłużnika ciążących na nim zobowiązań. Bieg terminu dobrowolnego spełnienia zobowiązania rozpoczyna się dzień po doręczeniu orzeczenia dłużnikowi. Sąd może zezwolić na wykonanie całego orzeczenia lub jego części, kiedy określona część stanie się wykonalna.

Sąd zezwoli na egzekucję na podstawie orzeczenia sądu, które nie jest jeszcze prawomocne, jeżeli zgodnie z prawem wniesienie środka zaskarżenia nie skutkuje zawieszeniem egzekucji.

Wykonalność ugody sądowej

Uгода sądowa staje się wykonalna w chwili, w której roszczenie określone w tej ugodzie staje się wymagalne. Wymagalność roszczenia należy wykazać w protokole ugody, w dokumencie urzędowym lub w dokumencie uwierzytelnionym zgodnie z prawem. Jeżeli nie można wykazać wymagalności roszczenia w ten sposób, wykazuje się ją w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie wydanym w postanowieniu cywilnym, w którym stwierdza się wymagalność roszczenia.

Wykonalność aktu notarialnego

Akt notarialny jest wykonalny, jeżeli w akcie tym dłużnik wyraził zgodę na jego bezpośrednią wykonalność i jeżeli roszczenie stwierdzone w akcie notarialnym jest wymagalne. Wymagalność roszczenia wykazuje się w akcie notarialnym, w dokumencie urzędowym lub w dokumencie uwierzytelnionym zgodnie z prawem. Jeżeli wymagalność roszczenia nie zależy od upływu terminu, lecz od innego faktu stwierdzonego w akcie notarialnym, notariusz musi pouczyć strony o tym, że na potrzeby wykazania wymagalności roszczenia wystarczy, aby wierzyciel skierował pisemne oświadczenie do dłużnika stwierdzające wymagalność roszczenia i termin jego wymagalności oraz dowód doręczenia dłużnikowi tego pisemnego oświadczenia. Notariusz poucza strony o tym, że – zamiast przedstawiać dowód doręczenia dłużnikowi pisemnego oświadczenia – wierzyciel może go upoważnić do zawiadomienia dłużnika o wymagalności roszczenia. Pisemne oświadczenie wierzyciela lub pouczenie wystosowane przez notariusza doręcza się przesyłką poleconą.

Drugą przesłanką, której spełnienie jest konieczne, by sąd mógł zezwolić na wszczęcie egzekucji, **jest złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji**, który musi zawierać informacje o wierzycielu i dłużniku, w tym ich oznaczenie, tytuł egzekucyjny lub dokument urzędowy, informacje o zobowiązaniu ciążącym na dłużniku, metodzie i przedmiocie egzekucji oraz inne informacje niezbędne do przeprowadzenia egzekucji (wniosek o wszczęcie egzekucji na podstawie dokumentu urzędowego musi również zawierać wniosek o wydanie postanowienia sądowego nakazującego dłużnikowi zaspokojenie roszczenia oraz zapłatę oszacowanych kosztów w terminie ośmiu dni – lub w terminie trzech dni w przypadku spraw dotyczących weksli lub czeków – od dnia doręczenia orzeczenia). We wniosku o wszczęcie egzekucji wierzyciel musi jasno określić tytuł egzekucyjny, na podstawie którego wystąpiono o wszczęcie egzekucji, oraz oświadczyć, że tytułowi temu nadano klauzulę wykonalności.

Roszczenie musi być wymagalne oraz musi upłynąć termin na dobrowolne spełnienie zobowiązania (dobrowolny termin).

Dłużnik musi być jednoznacznie oznaczony w tytule egzekucyjnym lub w dokumencie urzędowym. We wniosku o wszczęcie egzekucji należy również oznaczyć dłużnika, podając jego nazwisko i adres (lub siedzibę). We wniosku o wszczęcie egzekucji należy wyraźnie podać dane identyfikacyjne dłużnika (i wierzyciela), które będą się różniły w zależności od tego, czy są oni osobami fizycznymi, osobami prawnymi, przedsiębiorcami czy osobami prywatnymi. Dłużnik musi być istniejącym podmiotem (nie może być zmarłym ani podmiotem wykreślonym z rejestru sądowego). Jeżeli złożony wniosek o wszczęcie egzekucji dotyczy nieistniejącego podmiotu, zostanie odrzucony, przy czym jeżeli podmiot przestanie istnieć w toku postępowania egzekucyjnego, stanowi to przesłankę zawieszenia postępowania z mocy prawa (nie jest konieczne wydanie szczególnego postanowienia w tej sprawie).

W toku postępowania egzekucyjnego **domniemania** (dotyczące zdolności do czynności prawnych) określone w kodeksie postępowania cywilnego (Zakon o pravdnem postopku) w związku z art. 15 ZIZ mają zastosowanie zarówno do dłużnika, jak i do wierzyciela.

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

Celem środków egzekucyjnych jest zaspokojenie roszczenia wierzyciela.

Środki egzekucyjne służące egzekucji świadczeń pieniężnych obejmują: sprzedaż ruchomości dłużnika, sprzedaż nieruchomości, cesję wierzytelności pieniężnej dłużnika, wykup innych praw własności lub praw rzeczowych oraz rejestrowanych papierów wartościowych, sprzedaż udziałów/akcji w spółce oraz przekazanie środków pieniężnych przechowywanych przez instytucję płatniczą (tj. banki).

Środki egzekucyjne służące egzekucji świadczeń niepieniężnych obejmują: odebranie i wydanie ruchomości, opróżnienie i zajęcie nieruchomości, zastępcze wykonanie zobowiązania na koszt dłużnika, nałożenie kary grzywny w celu przymusowego uzyskania świadczenia od dłużnika, przywrócenie pracownika do pracy, złożenie oświadczenia woli oraz przymusowe wydanie dziecka.

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Zgodnie z art. 32 ZIZ każda rzecz może być przedmiotem egzekucji z wykorzystaniem wymienionych powyżej środków egzekucyjnych (rzeczy należące do dłużnika, prawa własności lub prawa rzeczowe), o ile nie jest ona wyłączona spod egzekucji na mocy przepisów lub o ile egzekucja z tego rodzaju rzeczy nie jest ograniczona na mocy przepisów.

Przedmiotem egzekucji nie mogą być:

rzeczy niezbywalne;

surowce mineralne inne niż zasoby naturalne;

obiekty, urządzenia i inne rzeczy niezbędne państwu lub samorządowi lokalnemu do wykonywania ich zadań oraz ruchomości i nieruchomości wykorzystywane w celu obrony narodowej;

obiekty, urządzenia i inne rzeczy niezbędne dłużnikowi do pełnienia służby cywilnej; oraz

inne rzeczy i prawa określone w przepisach (na przykład środki pieniężne przeznaczone na utrzymanie dziecka, rzeczy ściśle osobiste, świadczenia społeczne, świadczenia rodzicielskie, świadczenia rodzinne, świadczenia z tytułu niepełnosprawności, żywność, opał, zwierzęta gospodarskie i hodowlane, orderzy, medale, sprzęt dla niepełnosprawnych, użytki rolne oraz obiekty gospodarskie niezbędne do zapewnienia utrzymania rolnika itd.).

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

Głównym celem wszystkich środków egzekucyjnych jest zaspokojenie roszczenia wierzyciela. Skutki środków egzekucyjnych zależą od rodzaju zastosowanego środka egzekucyjnego.

EGZEKUCJA ŚWIADCZEŃ PIENIĘŻNYCH

Egzekucji z ruchomości dokonuje się poprzez zajęcie i sprzedaż ruchomości. Na zajętych rzeczach ustanawia się zastaw na rzecz wierzyciela.

Egzekucji z wierzytelności pieniężnych dłużnika dokonuje się poprzez zajęcie i cesję wierzytelności. W postanowieniu, w którym zezwala się na zajęcie wierzytelności pieniężnych (postanowienie o zajęciu), sąd zakazuje dłużnikowi spłaty długu na rzecz dłużnika, a dłużnikowi – dochodzenia wierzytelności, w tym wierzytelności wynikających z zastawu ustanowionego jako zabezpieczenie, lub rozporządzania wierzytelnościami w jakikolwiek inny sposób. Zajęcie staje się skuteczne w dniu doręczenia dłużnikowi postanowienia o zajęciu. Dokonując zajęcia wierzytelności dłużnika, na dokonanie którego sąd zezwolił na wniosek wierzyciela, na rzecz wierzyciela ustanawia się zastaw na zajętych wierzytelnościach.

Egzekucja ze środków pieniężnych przechowywanych przez instytucję płatniczą: w postanowieniu o wszczęciu egzekucji ze środków pieniężnych przechowywanych na rzecz dłużnika przez instytucję płatniczą sąd nakazuje tej instytucji zamrożenie środków pieniężnych dłużnika na wszystkich rachunkach – do wysokości kwoty zobowiązania określonej w postanowieniu o wszczęciu egzekucji – a po uprawomocnieniu się tego postanowienia – do zapłaty tej kwoty wierzycielowi. Skutkiem postanowienia jest zajęcie tych środków i ich przekazanie wierzycielowi. Sąd informuje instytucję płatniczą o uprawomocnieniu się postanowienia o wszczęciu egzekucji. Instytucja płatnicza bezzwłocznie informuje sąd o spłacie wierzyciela.

Egzekucji z wierzytelności o wydanie ruchomości lub o wydanie nieruchomości dokonuje się poprzez zajęcie wierzytelności i jej cesję na rzecz wierzyciela, po której następuje sprzedaż tej rzeczy. Cesja zajętej wierzytelności dłużnika skutkuje cesją wierzytelności pieniężnej dłużnika.

Egzekucji z innych praw własności lub praw rzeczowych dokonuje się poprzez zajęcie tego prawa i sprzedaż ruchomości. Zajęcie staje się skuteczne w dniu doręczenia dłużnikowi postanowienia o zajęciu. W postanowieniu o wszczęciu egzekucji, w którym zezwala się na dokonanie zajęcia, sąd zakazuje dłużnikowi rozporządzania prawem. Po dokonaniu zajęcia prawa na rzecz wierzyciela ustanawia się zastaw.

Egzekucja ze zdematerializowanych papierów wartościowych: egzekucji ze zdematerializowanych papierów wartościowych będących przedmiotem obrotu na giełdzie papierów wartościowych dokonuje się poprzez zajęcie i sprzedaż zdematerializowanych papierów wartościowych oraz dokonanie spłaty wierzyciela z kwoty uzyskanej ze sprzedaży. Zajęcie staje się skuteczne w dniu wpisu postanowienia o zajęciu do centralnego rejestru zdematerializowanych papierów wartościowych.

Egzekucji z udziałów/akcji w spółce należących do wspólnika dokonuje się poprzez wpis do rejestru postanowienia o wszczęciu egzekucji, sprzedaż udziałów /akcji i spłatę wierzyciela z kwoty uzyskanej ze sprzedaży. Wydając postanowienie o wszczęciu egzekucji, sąd zakazuje wspólnikowi rozporządzania posiadanymi udziałami/akcjami. Sąd doręcza postanowienie o wszczęciu egzekucji spółce i wpisuje je do rejestru sądowego. Poprzez dokonanie tego rodzaju wpisu na rzecz wierzyciela ustanowiony zostaje zastaw na udziałach/akcjach wspólnika, przy czym zastaw ten jest skuteczny również wobec osoby, która następnie nabydzie przedmiotowe udziały/akcje.

Egzekucji z nieruchomości dokonuje się poprzez wpisanie postanowienia o wszczęciu egzekucji do rejestru nieruchomości, ustalenie wartości nieruchomości, jej sprzedaż i spłatę wierzyciela z kwoty uzyskanej ze sprzedaży. Sąd dokonuje wpisu postanowienia o wszczęciu egzekucji do rejestru nieruchomości. Poprzez dokonanie tego rodzaju wpisu na rzecz wierzyciela ustanowiona zostaje hipoteka na nieruchomości, przy czym jest ona skuteczna również wobec osoby, która następnie nabydzie prawo własności do przedmiotowej nieruchomości. Wierzyciel, który wniósł o wszczęcie egzekucji, ale na rzecz którego nie ustanowiono jeszcze zastawu ani długu gruntowego (*zemljiški dolg*) poprzez wpisanie do rejestru postanowienia o wszczęciu egzekucji, nabywa prawo do zaspokojenia swojej wierzytelności z nieruchomości przed osobą, na rzecz której w późniejszym terminie ustanowiono zastaw lub dług gruntowy.

EGZEKUCJA ŚWIADCZEŃ NIEPIENIĘŻNYCH

Odebrania i wydania ruchomości dokonuje komornik, który odbiera rzecz od dłużnika i wydaje ją wierzycielowi za potwierdzeniem odbioru.

Opróżnienia i zajęcia nieruchomości dokonuje komornik, który zajmuje nieruchomość w celu przywrócenia posiadania na rzecz wierzyciela, po jej opróżnieniu z ludzi i rzeczy. Opróżnienie i zajęcie nieruchomości dopuszczalne jest w terminie 8 dni od dnia doręczenia dłużnikowi postanowienia o wszczęciu egzekucji.

Spełnienia obowiązku dokonania, znoszenia lub zaniechania określonej czynności można dochodzić we współpracy z komornikiem, stosując metodę określoną przez sąd. Na podstawie tytułu egzekucyjnego zobowiązującego dłużnika do dokonania określonej czynności, której może dokonać inna osoba, egzekucja zostaje przeprowadzona w drodze zezwolenia wierzycielowi przez sąd na powierzenie wykonania tej czynności innej osobie na koszt dłużnika lub samemu dłużnikowi (**zastępcze wykonanie na koszt dłużnika**). Jeżeli dłużnik zgodnie z tytułem egzekucyjnym zobowiązany jest do dokonania określonej czynności, której nie może dokonać inna osoba, sąd w postanowieniu o wszczęciu egzekucji wyznacza stosowny termin na spełnienie tego obowiązku oraz nakłada grzywnę, jeżeli dłużnik nie spełni obowiązku w wyznaczonym terminie (**nałożenie kary grzywny w celu przymusowego uzyskania świadczenia od dłużnika**).

Przywrócenia do pracy dokonuje sąd, który w postanowieniu o wszczęciu egzekucji wyznacza odpowiedni termin na wywiązanie się z zobowiązań. W decyzji o wszczęciu egzekucji sąd nakłada również grzywnę, jeżeli dłużnik nie spełni zobowiązania w wyznaczonym terminie.

Podziału ruchomości można dokonać poprzez faktyczny fizyczny podział, jeżeli tego rodzaju podział nakazano w tytule egzekucyjnym, lub poprzez sprzedaż rzeczy.

Zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli polega na obowiązku złożenia oświadczenia woli w rejestrze nieruchomości lub w innego rodzaju rejestrze zgodnie z orzeczeniem stanowiącym tytuł egzekucyjny, który uznaje się za spełniony w chwili uprawomocnienia się orzeczenia.

Wykonywanie orzeczeń w sprawach dotyczących pieczy nad dziećmi lub ich wychowywania oraz kontaktów osobistych z dziećmi polega na tym, że sąd orzeka w postanowieniu o wszczęciu egzekucji o obowiązku wydania dziecka. Sąd ustala termin, w którym dziecko należy wydać, lub stwierdza, że dziecko

należy wydać bezzwłocznie. W postanowieniu o wszczęciu egzekucji nakazuje się wydanie dziecka osobie, na rzecz której sąd wydał tytuł egzekucyjny, przez osobę, od której uzależnione jest wydanie dziecka, i osobę, u której przebywa dziecko w chwili wydania postanowienia. W postanowieniu o wszczęciu egzekucji sąd stwierdza, że zobowiązanie do wydania dziecka ciąży na każdej osobie, z którą przebywa dziecko w toku egzekucji.

Sąd prowadzący postępowanie egzekucyjne może nałożyć grzywnę na dłużnika, który nie stosuje się do postanowienia sądu, na przykład ukrywając, uszkadzając lub niszcząc swoje składniki majątku, dokonując czynności, które mogłyby spowodować nieusuwalne szkody na rzecz wierzyciela, lub szkody, które trudno jest usunąć, utrudniając komornikowi dokonywanie czynności egzekucyjnych lub stosowanie środków służących zabezpieczeniu interesu prawnego, nie stosując się do postanowienia w sprawie zabezpieczenia, utrudniając pracę biegłemu lub instytucji płatniczej, utrudniając przeprowadzenie egzekucji pracodawcy lub jakiegokolwiek innej osobie wykonującej postanowienie o wszczęciu egzekucji lub utrudniając zbadanie i wycenę nieruchomości. Jeżeli dłużnik nie zastosuje się do postanowienia o wszczęciu egzekucji i rozporządzi swoim majątkiem, tego rodzaju czynność prawna jest ważna wyłącznie wówczas, gdy jej przedmiot miał dużą wartość, czynność ta została dokonana odpłatnie i gdy druga strona działała w dobrej wierze (tj. nie wiedziała lub nie mogła wiedzieć, że dłużnikowi nie przysługiwało prawo do rozporządzania swoim majątkiem) w chwili przeniesienia prawa własności lub ustanowienia obciążenia.

Dłużnik, który niszczy, uszkadza, przenosi lub ukrywa swój majątek z zamiarem uniemożliwienia spłaty wierzyciela i w ten sposób działa na szkodę wierzyciela, ponosi odpowiedzialność karną i zostanie ukarany karą grzywny lub karą pozbawienia wolności w wymiarze do roku.

Na wniosek sądu bank musi przedstawić wyjaśnienia i dokumentację wykazującą, czy i w jaki sposób zastosował się do postanowienia o wszczęciu egzekucji oraz w jaki sposób dochował kolejności zaspokajania roszczeń określonej przez przepisy prawa. Bank ma również obowiązek dostarczyć informacje dotyczące rachunków bankowych dłużnika wierzycielowi i sądowi. Na podstawie postanowienia o wszczęciu egzekucji bank ma obowiązek zamrozić środki pieniężne dłużnika przechowywane przez bank w wysokości określonej w postanowieniu o wszczęciu egzekucji, a następnie wypłacić tę kwotę wierzycielowi.

Na wniosek wierzyciela sąd może nakazać bankowi, który wbrew postanowieniu sądu nie dokonał zajęcia, przekazania lub zapłaty należnej kwoty, zapłatę przedmiotowej kwoty wierzycielowi w miejsce dłużnika z majątku własnego. W tym przypadku bank odpowiada wobec wierzyciela za szkody spowodowane niezastosowaniem się do postanowienia o wszczęciu egzekucji lub naruszeniem przepisów ustawowych w zakresie obowiązku ujawnienia informacji, zastosowania odpowiedniej kolejności zaspokajania roszczeń, kwoty oraz sposobu spłaty zobowiązania zgodnie z postanowieniem o wszczęciu egzekucji.

Na podstawie postanowienia o wszczęciu egzekucji pracodawca dłużnika ma obowiązek dokonać na rzecz wierzyciela płatności jednorazowej lub dokonywać regularnych wpłat środków pieniężnych, do których w przeciwnym razie byłby uprawniony dłużnik z tytułu wynagrodzenia za pracę. Dłużnik musi jednak otrzymywać miesięcznie nie mniej niż 70% wysokości płacy minimalnej. Na wniosek wierzyciela sąd może nakazać pracodawcy, który wbrew postanowieniu sądu nie dokonał zatrzymania i zapłaty należnej kwoty, zapłatę przedmiotowej kwoty wierzycielowi w miejsce dłużnika z majątku własnego pracodawcy. W takim przypadku pracodawca ponosi odpowiedzialność wobec wierzyciela za szkody spowodowane niezastosowaniem się do postanowienia o wszczęciu egzekucji.

Dłużnik dłużnika musi oświadczyć, czy uznaje zajęty majątek i w jakiej wysokości oraz czy jego zobowiązanie do spłaty wierzycielowi dłużnika zależy od spełnienia jakiegokolwiek innego zobowiązania. Jeżeli nie złoży on tego rodzaju oświadczenia lub jeżeli złożone przez niego oświadczenie będzie niezgodne z prawdą, ponosi wobec wierzyciela odpowiedzialność z tytułu wyrządzonej szkody.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

Termin obowiązywania konkretnego środka zarządnego przez sąd w toku postępowania egzekucyjnego zależy od rodzaju tego środka. Postępowanie egzekucyjne co do zasady zostaje zakończone w przypadku zaspokojenia roszczenia wierzyciela, jednocześnie zostają uchylone skutki prawne postanowienia zezwalającego na wszczęcie egzekucji. Jeżeli egzekucji nie można przeprowadzić ze względu na okoliczności prawne lub faktyczne, postępowanie egzekucyjne zostaje zawieszono, w następstwie czego wszelkie czynności egzekucyjne stają się nieważne, chyba że ich uchylenie naruszyłoby prawa nabyte przez osoby trzecie (na przykład prawa nabywców zajętych ruchomości). Wierzyciel może wnieść o odroczenie egzekucji maksymalnie na okres roku, przy czym w tym przypadku postanowienie zezwalające na wszczęcie egzekucji pozostaje w mocy, nawet jeżeli dłużnik nie ma żadnego majątku w chwili wydania postanowienia (tj. mają miejsce faktyczne przeszkody uniemożliwiające zaspokojenie roszczenia wierzyciela).

W przypadku braku dostępności jakichkolwiek środków pieniężnych w toku egzekucji z wierzycielowi dłużnika z rachunku bankowego lub w przypadku niemożności uzyskania dostępu przez dłużnika do swoich środków pieniężnych, bank ma obowiązek przechowywać postanowienie o wszczęciu egzekucji w swoich rejestrach przez rok i spłacić wierzyciela z chwilą pojawienia się środków pieniężnych na rachunku dłużnika lub w momencie uzyskania przez dłużnika prawa do rozporządzania środkami pieniężnymi. Do tego momentu egzekucji nie można zawiesić.

Jeżeli w toku zajmowania ruchomości komornik nie znajdzie składników majątku, które mogłyby podlegać egzekucji, w przypadku gdy są one niewystarczające do zaspokojenia roszczenia wierzyciela lub jeżeli komornik nie może dokonać zajęcia z powodu nieobecności dłużnika lub z powodu niedostępności przez dłużnika swoich pomieszczeń, wierzyciel może – w terminie trzech miesięcy od dnia pierwszej próby dokonania zajęcia – wnieść o dokonanie przez komornika kolejnej próby zajęcia. Do tego momentu egzekucji nie można zawiesić.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

Dłużnikowi, wierzycielowi i każdej osobie trzeciej posiadającej prawo do przedmiotu egzekucji, które uniemożliwia wszczęcie egzekucji, oraz każdemu nabywcy rzeczy zakupionej w toku postępowania przysługuje prawo do wniesienia środka zaskarżenia od postanowienia sądu przeprowadzającego postępowanie egzekucyjne.

Typowym środkiem zaskarżenia od postanowienia wydanego w pierwszej instancji jest zażalenie. W wyjątkowych przypadkach dłużnikowi lub osobie trzeciej posiadającej prawo do przedmiotu egzekucji, które uniemożliwia wszczęcie egzekucji, przysługuje prawo do wniesienia sprzeciwu od postanowienia o wszczęciu egzekucji. Sprzeciw musi być uzasadniony. W tego rodzaju sprzeciwie dłużnik lub osoba trzecia musi wskazać wszelkie fakty oraz przedstawić dowody uzasadniające sprzeciw (sprzeciw dłużnika). Wierzyciel ma prawo do odpowiedzi na sprzeciw w terminie 8 dni. Postanowienie w sprawie sprzeciwu podlega zaskarżeniu.

Każdy, kto wykaże, że przysługuje mu prawo do przedmiotu egzekucji, które uniemożliwia przeprowadzenie egzekucji, może wnieść sprzeciw od postanowienia o wszczęciu egzekucji i wnieść o stwierdzenie przez sąd niedopuszczalności egzekucji z tej rzeczy (sprzeciw osoby trzeciej). Sprzeciw można wnieść do momentu zakończenia postępowania egzekucyjnego. Jeżeli wierzyciel nie odpowie na sprzeciw w wyznaczonym terminie lub oświadczy, że uznaje sprzeciw, sąd uchyla postanowienie o wszczęciu egzekucji w całości lub w części i zawiesza egzekucję w zależności od okoliczności sprawy. Jeżeli wierzyciel oświadczy, że uznaje sprzeciw w wyznaczonym terminie, sąd oddali sprzeciw. Osoba trzecia, która wniosła sprzeciw, może wytoczyć powództwo w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się postanowienia w celu ustalenia, czy egzekucja z tej rzeczy jest dopuszczalna.

Zażalenie i sprzeciw można wnieść do sądu, który wydał postanowienie będące przedmiotem zaskarżenia. Co do zasady ten sam sąd, który wydał postanowienie o wszczęciu egzekucji, rozpatruje sprzeciw, a sąd drugiej instancji rozpatruje zażalenie. Postanowienie w sprawie zażalenia nie podlega zaskarżeniu.

Sprzeciw i zażalenie należy wnieść w terminie ośmiu dni od dnia doręczenia postanowienia sądu pierwszej instancji. W wyjątkowych przypadkach sprzeciw można wnieść po upływie tego terminu – do momentu zakończenia postępowania egzekucyjnego – jeżeli opiera się on na okoliczności faktycznej dotyczącej zgłoszonego roszczenia, która pojawiła się po uprawomocnieniu się postanowienia i niemożliwe było powołanie się na nią w pierwotnym terminie. Sprzeciw i zażalenie nie powodują zawieszenia stosowania środków egzekucyjnych w toku postępowania egzekucyjnego, z wyjątkiem etapu płatności. Co do zasady wierzyciela nie można spłacić do chwili uprawomocnienia się postanowienia o wszczęciu egzekucji. Wierzyciela można spłacić przed uprawomocnieniem się postanowienia o wszczęciu egzekucji wyłącznie w przypadku egzekucji na podstawie tytułu egzekucyjnego ze środków pieniężnych dłużnika przechowywanych przez instytucję płatniczą (egzekucja na podstawie tytułu egzekucyjnego), pod warunkiem że tytuł egzekucyjny załączono do wniosku o wszczęcie egzekucji, z wyjątkiem spraw gospodarczych, w przypadku których nie jest konieczne załączenie tego tytułu. W toku postępowania egzekucyjnego możliwość wniesienia nadzwyczajnych środków zaskarżenia jest ograniczona.

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Egzekucja świadczeń pieniężnych i mająca na celu zabezpieczenie tego rodzaju świadczeń nie jest dopuszczalna z rzeczy i praw, które są niezbędne do zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych dłużnika oraz osób pozostających na jego utrzymaniu z mocy prawa lub z rzeczy i praw, które są niezbędne do osobistej pracy zarobkowej dłużnika. Egzekucja z niektórych rzeczy i praw jest dopuszczalna wyłącznie w ograniczonym zakresie.

Łącza do powiązanych stron internetowych

<http://www.dz-rs.si/wps/portal/Home/deloDZ/zakonodaja/preciscenaBesedilaZakonov>

http://www.mp.gov.si/si/obrazci_evidence_mnenja_storitve/uporabni_seznami_imeniki_in_evidence/

<http://www.sodisce.si/>

<https://www.uradni-list.si/glasilo-uradni-list-rs>

<http://pisrs.si/>

Ostatnia aktualizacja: 25/08/2017

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.